

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Lietuvos valstybės diena

Liepos 6 d. švenčiame Valstybės dieną, kuri neatsiejama nuo vientelio Lietuvos karaliaus Mindaugo krikšto ir karūnavimo 1253 m. liepos 6 d.

Visai atsitiktinai į rankas pateko 1938 metais išleista Irvio Gedainio (šiuo pseudonimu pasirašinėjo lietuvių rašytojas Ignas Šeinius) knygutė „Kas tu esi, lietuvi?“ Su malonumu perskaičiau ir norėčiau, švenčiant mūsų Valstybės dieną, su jumis kai kuriomis išvalgomis pasidalyti.

Ižanginiame žodyje autorius rašo: „Tautai, norinčiai sužinoti, ko iš tiesų ji yra verta, reikia gerai pažinti savo kraštą, ypač savo praeitį, juk, jei rastųs, kad lietuvis anksčiau nebuvo toks menkas, tai kodėl jis dabar turėtų būti kitoks?“. Kokie prasmingi ir aktualūs šie žodžiai šiandien ypač jaunimui, kurių dažnas numoja ranka į viską, ne tik į praeitį, bet ir į dabartį, ir visiškai nemažai apie mūsų valstybės ateitį.

Toliau autorius su meile, nepaprastai gražiai aprašo mums Dievo dovanotą žemės lopinėlį, kuris išklotas žydinčiomis pievomis, išgražintas vilnijančiomis dirvomis, išvogotas žvilgančiu vandeniu srovenančiomis upėmis ir ežerais. Taip ir norisi apsidairyti aplink, o išvydus tą nepakartojamą Lietuvos grožį, klausai savęs: „Kodėl mes, lietuviai, taip nebranginame šio unikalaus pasaulio kampelio? Kodėl laimės ieškome svetur? Kodėl Dievo dovanotus talentus išbarstome arba užkasame giliai po žeme, vietoj to, kad juos panaudotume mūsų valstybei stiprinti, jos grožiui puoselėti? Argi neteisus apaštalas Paulius, sakydamas: „Broliai! Jūs nesate kūniški, bet dvasiški, jei tik Dievo dvasia gyvena jumyse (Rom 8,9). <...> Broliai, mes nesame

Klierikas Nerijus Pipiras

Šventasis Jonas Krikštytojas

Birželio 24 dieną Bažnyčia švenčia šventojo Jono Krikštytojo gimimą. Tai vienas iš nedaugelio šventųjų, kurio net ir gimimo žemei diena yra švenčiama Bažnyčios liturginiame kalendoriuje. Kuo ypatinga ši asmenybė?

Tai paskutinis pranašas prieš Jėzų Kristų, Viešpaties giminaitis. Evangelijoje pagal Luką pasakojama, kad šio šventojo tėvai Zacharijas ir Elzbieta buvo garbingo amžiaus, tačiau neturėjo palikuonių. To meto Izraelyje tai prilygo didelei nelaimėi – Dievo apleistumui. Tačiau kartą, Zacharijui einant kulto tarno pareigas šventykloje, pasirodė angelas ir pranešė džiugią žinią, kad jis taps tėvu. Kadangi Zacharijas ne iš karto patikėjo Dievo pasiuntinio žodžiais, todėl liko nebyliu iki išsipildys paskelbtoji tikrovė. Netrukus gimė kūdikis, kurį

skolingi kūnui, kad gyventume pagal kūną? (Rom 8,12)? Deja, kiek pas mus yra tokių, kurie pataikauja tik kūno įgeidžiams, dėl kurių išsižadama tėvynės, doros netgi Dievo?

Štai kaip gražiai Irvio Gedainis aprašo lietuvių būdą: „Turbūt jokios kitos tautos taip senovėje nemylėjo savo žemės, kaip lietuviai, prūsai ir latviai <...>. Jie sėdėjo vietoje ir, kai juos kas puolė, gynėsi iš paskutiniųjų. Jie negeidė svetimo, bet pigiai neatiduodavo ir savo. Visi istorikai vienu žodžiu pripažįsta, kad aisčiai (tokia mūsų kilmė) buvo ramūs, taikūs ir teisingi <...>. Jie gyveno šeimomis, kur tėvas buvo visa ko galva. Aisčių gyvenimas buvo labai doras, palaidumas ar girtavimas tarp jų nebuvo žinomas. Todėl vaikai jautė didelę pagarbą tėvams – apskritai seni žmonės buvo labai gerbiami <...>. Lietuviai, prūsai ir latviai nebuvo stambeldžiai ar tikra prasme pagonyns. Jie jautė, kad visą pasaulį valdo Aukščiausioji ranka.“

Baigdamas apibūdinti Lietuvos kraštą, lietuvių būdą, autorius rašo: „Aš manau, tu nelabai gailiesi, kad tau Dievas davė lietuvių vardą ir paskyrė tau šį kraštą. Tu jame išaugai stiprus kaip ažuolas. Tik gal turėtum žinoti, kad tau kas šakų nenugenėtų ar po šaknimis nepasiknistų“. Mielieji, ar nepažadina autorius mumyse lietuviškos dvasios savimonės, meilės ir pasididžiavimo savo kraštu? Ar nesinori nuoširdžiai dėkoti Dievui už tas šaknis, iš kurių esame išaugę?

Vaizdingai aprašomos kryžiuočių ir mūsų protėvių kovos, atvedusios į Mindaugo krikštą. XIII šimtmečio pradžioje visa Lietuva buvo vieno didžiojo kunigaikščio Mindaugo rankose. Kad atimtų Livonijos ordinui pagrindą puldinėti Lietuvą, 1251 metais Mindaugas pasikrikštijo su visais savo artimaisiais. Po dvejų metų Mindaugas buvo karūnuotas Lietuvos karaliumi. Jis mirė 1263 metais palikdamas Lietuvą stiprią ir didelę valstybę.

Daug vandens nutekėjo nuo tų laikų, daug kančių ir vargo teko patirti lietuviui. Daug kartų prieš batus trypė ir niokojo mūsų žemę, daug kartų buvome suskaldyti, supriešinti. Tačiau laisvės troškimas pažadindavo protėvių dvasią, kuri vėl sutelkdavo bendrai kovai. Tada visa širdimi, protu ir siela atsigrėždavome į Dievą, ir aidėjo Lietuvos padangėje maldos, giesmės Marijai, prašant jos užtarimo pas Aukščiausiąjį. Todėl šiandien galim džiaugtis laisve, kurią mūsų valstybei stebuklingu būdu padovanojo Dievas.

Šiandien išgyvename krizę, kuri stumia į naują vergiją. Vienų besaikis turto vaikymasis stumia kitus į nevilgtį, o šėtonas nesnaudžia, išnaudoja kiekvieną progą stumti žmogų į pražūtį. Jėzus ir šiandien kviečia: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu!“ (Mt 11,29) Ateikime, sudėkime prie Viešpaties kojų savo nusivylimus, lūkesčius, netgi nuopoliuos, pasistiprinkime Jo galia ir susimąstykime, ar ne laikas rimtai susirūpinti apie savo prievolę Tėvynei? Ar ne laikas iš Dievo dovanai gautus talentus paskirti Tėvynės labui? Nejaugi leisime mamonai sutrypti, suniekindi, nušluoti nuo žemės paviršių šį mažytį žemės lopinėlį, kurį mums išsaugojo mūsų protėvių protėviai.

Tegul nenutyla mūsų bažnyčiose maldos, prašymai Šventosios Dvasios išminties ne tik sau, bet ir valdžios vyrams, kad bendromis pastangomis galėtume išsaugoti, sustiprinti mūsų mylimą tėvynę Lietuvą.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

vykdyti teisingumą, griauti vidines užtvargas, trukdančias Mesijui priimti. Šventajame Rašte galima rasti pasakojimą, jog pats Jėzus buvo atėjęs prie Jordano ir priėmė Jono krikštą. Žinoma, Jėzui Mesijui nereikėjo gauti atgailos krikšto, tačiau Jis atėjo pas kiekvieną žmogų, tapdamas tokiu pačiu žmogumi – silpniausiu ir labiausiai skausmo pažeidžiamu. Dievas visada susitapatina su žmogumi, sudievindamas mūsų kuklų žmogiškumą.

Jonas Krikštytojas Jėzų paskelbia esant Mesiją, parodė Jį susirinkusiems žmonėms. Taigi, galima sakyti, kad Jonas yra dieviškosios tikrovės nuoroda: jis visu savo gyvenimu skelbia, kad Viešpats yra artis, kad norint priimti Jo meilę reikia kiekvieną kartą išeiti iš savęs,

suardyti skiriančias sienas, išlyginti kalnus. Žinoma, toks sąžinės balsas ne visiems patinka. Todėl po to, kai Jonas Krikštytojas karaliui Erodui nurodo radikaliai pakeisti gyvenimą, suimamas ir jam nukirsdinama galva.

Trumpai apžvelgėme Joną Krikštytojo gyvenimą ir misiją. Nuo seno ši asmenybė yra Kauno arkivyskupijos globėja. Gal ir mums, dvidešimt pirmojo amžiaus žmonėms, ši nuoroda į Dievo tikrovę tėra tik „tyruose šaukiančiojo balsas“? Nepakanka vien tik būti greta Dievo ar tik deklaruoti Jo buvimą. Reikia Jo veikimui atverti visą širdį, protą ir valią. Ir ne tik per didžiąsias šventes, kada reikia „užsidėti pliusą“, bet ir nuolat. Ypač tada, kai esame savo sąžinės gatvių ir skverelių tarpuvertėse, kitaip tariant, kai esame čia ir dabar. Jonas Krikštytojas visada rodo į Dievą, kuris yra kaip niekada artis mūsų!

Pro memoria

Budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats!
(Mt 24,42)

Parapijiečiai pas Viešpatį išlydėjo kan. Juozą Gražulį 1956 02 21 – 2010 06 14

Šių metų birželio 14-osios ankstų rytą į parapiją atskriejo netikėta, skaudi žinia – ši žemiškąjį pasaulį staiga paliko vos 54-ąjį gimtadienį atšventęs kanauninkas Juozas Gražulis. Tarsi aštrus kalavijas ji persmelkė širdį, mintis bei protą ir privertė susimąstyti, koks trapus žemiškasis žmogaus gyvenimas ir kaip mažai jis priklauso nuo žmogaus valios bei norų.

Kiekviena staigi, netikėta mirtis priverčia susimąstyti ir naujai išgyventi Kristaus pasakytus žodžius: „Budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats!“ (Mt 24,42). Tą patį vakarą kun. Vincas Kudirka aukėjo šv. Mišias už kan. Juozą. Pradėjęs homiliją šiais žodžiais: „Nepaprastai keistas jausmas yra apėmęs mane. Išivaizduokite, dar vakar kalbėjome apie savo planus vasarai, ateičiai, o šiandien jo nebėra...“ Dar pasakęs keletą sakinių, susijaudinęs, negalėdamas toliau kalbėti, kunigas atsisėdo. Bažnyčioje stojo šurpi tylą. Taip tylos minute buvo pagerbtas a. a. kan. Juozas. Po poros minučių šv. Mišių auka tęsėsi toliau.

Kunigas Juozas Gražulis mirė pirmąją savo atostogų dieną, išvykęs pas draugus į Uteną. Birželio 14-ąją dieną, 21 val., Jo kūnas, lydimas klebono mons. Vytauto Grigaravičiaus, kun. teol. lic. Artūro Kazlausko, aktorius Egidijaus Stancio ir artimųjų, buvo atvežtas į Kristaus Prisikėlimo bažnyčią. Čia jau laukė keletas parapijiečių, seserys pranciškonės, Lietuvos Respublikos Seimo

narė Vincė-Vaidevutė Margevičienė, solistas Mindaugas Jankauskas, kunigo broliai: Seimo narys Petras, iš JAV tą patį rytą atskridęs kun. Antanas, SJ, kun. Kazimieras.

Kunigams pasiūlius, o pasauliečiams pritarus, buvo aukojamos šv. Mišios. Joms vadovavo klebonas, concelebravo kun. Artūras, patarnavo Kauno kunigų seminarijos auklėtiniai Paulius ir Nerijus.

Homiliją sakė kun. Artūras Kazlauskas. Jis kalbėjo: „Kaip nuostabiai šiandien Šv. Rašto skaitiniai tinka kun. Juozui. Ar ne todėl, kad pirmajame skaitinyje kalbama apie intrigas. Kunigo Juozo gyvenime netrūko jų – šmeižto, neteisybės, apkalbų. Ir ne todėl, kad psalmės priegiesmis sako: „Supraski, Viešpatie, mano dejonę“, nors retkarčiais ir išsiverždavo iš kunigo lūpų gaili aimana. Svarbiausia Evangelijos žodžiai kalba apie atleidimą, nuolankumą, skolinimą ir dalijimąsi su kitu (Mt 5, 38-42). Kunigas Juozas buvo be galo tolerantiškas, pikto nelaikantis, visiems skolinantis, su visais draugiškas, nuoširdus, atlaidus. Ačiū Dievui, kad toks kunigas buvo mūsų tarpe!“

Po šv. Mišių karstas buvo išvežtas į Šv. arkangelo Mykolo (Igulos) bažnyčią. Čia birželio 15 dieną, 12 val., šv. Mišias aukėjo Jo Ekscelencija vyskupas Jonas Ivanauskas, o 18 val. – prel. prof. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS.

Tą pačią dieną vakare Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje šv. Mišias aukėjo klebonas

SVEIKINAME!

Birželio 24 d.

Kristaus Prisikėlimo parapijos

Pastoracinės tarybos narys

Gintautas Paulauskas

už nuoširdžių paramą

M. V. J. Kristaus Prisikėlimo parapijai, aktyvų dalyvavimą parapijos bendruomenės veikloje ir ištikimą krikščioniško tikėjimo liudijimą apdovanotas Kauno arkivyskupijos garbės ženkle – Šiluvos Dievo Motinos medaliu. Linkime gausios Viešpaties Dievo Globos Jūsų gyvenimo darbams.

mons. Vytautas Grigaravičius. Homilijoje jis kalbėjo: „Dar sekmadienį, birželio 13-ąją, 8 val., kun. Juozas aukėjo šv. Mišių auką mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje. Po jų šiltai atsiveikino su kunigais, klierikais, nes tą pačią dieną išvyko atostogauti. Vos vienerius metus kun. Juozas talkino Kristaus Prisikėlimo parapijos tikintiesiems aukodamas šv. Mišias, bendraudamas su pagyvenusių žmonių sambūrio „Senjorai“ nariais, Žaliakalnio vaikų dienos centro vaikais, klinikose kartą per savaitę lankydamas ligonius, drašindamas ir stiprindamas juos Dievo Žodžiu. Per tuos metus tikintieji ir kunigai patyrė begalinį jo nuoširdumą, uolią tarnystę Viešpačiui, spėjo pamilti už pamokančias, prasmingas homi-

lijas, padėjusias giliau suvokti Dievo Žodį, tikėjimo tiesas.

Kunigas Juozas gimė ir augo gražiame Makūnų kaime, giliai tikinčioje šeimoje. Iš viso augo 15 vaikų, tris iš jų Viešpats pašaukė tarnystei savo vynuogyne. Iš džiūkiško kaimo laukų, iš motinos švelnios meilės, rūpestingų tėvo rankų augo ir brendo vaikų vertybių pasaulis: meilė gimtajam kraštui, pagarba ir dėmesys žmogui, sąžiningas, uolus tarnavimas kitiems negailint savęs“.

Birželio 16 dieną, 12 val., laidotuvių šv. Mišioms Igulos bažnyčioje vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ, koncelebravo Šiaulių vyskupas,

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Neringa Mitkienė ir Raimonda Kavaliauskienė, vaikučių mamos

Pirmoji šv. Komunija

*Gražiausia man, kai skeidžiasi,
pražysta gerumu
Žmogaus širdis, ir šypso
neklastingos akys...*

*Ir vėl gyvenimo grožiu tikėt imu,
Kai liejas atlaidumo upės plačios,
Taip dieviškai išmokusios mylėti
Ir prie Aukštybių vartų pakylėti.*

(R. Chabarina)

Sekminių išvakarėse ir saulėtą šventės rytą Kristaus Prisikėlimo bažnyčia sušvito ir suklego nuo jaunų veidų. Gal sutapimas, o gal ir Dievo valia, kad tądien buvo švenčiama

Lietuvos kariuomenės ordinaras Eugenijus Bartulis ir apie 80 kunigų. Homiliją sakė kun. Vytautas Briilius MIC.

Prie karsto nuo ankstaus ryto kariškiai pakaitomis stovėjo garbės sargyboje. Po šv. Mišių karstas su velionio palaikais buvo išvežtas į Alytų. Čia, prie šv. Kazimiero bažnyčios, laidotuvių koloną pasitiko didelis būrys parapijiečių, karinis orkestras, Vilkaviškio vyskupas teol. lic. Rimantas Norvilą, Vilkaviškio vyskupas emeritas Juozas Zemaitis MIC, vyskupijos kunigai.

Šv. Mišioms vadovavo vyskupas R. Norvilą, koncelebravo vysk. E. Bartulis, vysk. J. Zemaitis MIC bei apie 60 kunigų. Homiliją

Šv. Dvasios atėjimo iškilmė, o kartu ir mūsų vaikų Pirmoji Komunija.

Pirmoji Komunija – tai pati tyriausia ir gražiausia baltoji šventė po Krikšto. Kiek jausmų užplūsta, kai pirmą kartą vaikų nekalta siela priima Dievą, savo Kūrėją ir Išganytoją!

Nuo spalio mėnesio 113 vaikų ruošėsi šiai iškilmingai dienai. Mes labai dėkingi parapijos katechetei ses. Irenai, kuri puikiai bendravo su mūsų vaikais, mokė juos analizuoti, diskutuoti, išsakyti savo nuomonę, suprasti pagrindines tikėjimo tiesas ir jomis vadovautis savo gyvenime. Ji mokėjo sudominti vaikus taip, kad jie dar grįžę namo diskutuodavo vienu ar kitu klausimu.

Sustiprinę savo tikėjimo žinias vaikai laukė pokalbio su kunigu, po kurio sekė Pirmoji Išpažintis. Ačiū kunigui kan. Juozui Gražuliui, kuris be galo nuoširdžiai kalbėjo su vaikais,

sakė kun. Julius Sasnauskas OFM.

Prie kapo duobės kalbėjo velionio brolis Petras, Elvyra Briiliūtė-Ališauskienė. Visi kalbėjusieji pabrėžė ypatingą kan. Juozo žmogiškumą, meilę Dievui, Tėvynei, žmogui ir Bažnyčiai, uolų, sąžiningą darbą, tarnystę Dievo tautai.

Nepaisant gyvenimo smūgių, patirtos neteisybės, kunigas išliko ramus, nuoširdus, dėmesingas. Kitaip tariant, toks žmogus, kokį spėjome pažinti ir mūsų parapijoje. Gražus gyvenimas, gražus išėjimas, ir, kaip klebonas sakė, viltis, jog nuo šiol kun. Juozas žvelgia į mus iš Amžinybės ir užtaria pas Aukščiausiąjį...

o vėliau ir suteikė jiems pirmąjį nuodėmių atleidimą. Vaikai labai jaudinosi, tačiau po nuoširdaus pokalbio su kunigu jų veiduose jau spindėjo didelis džiaugsmas, palengvejimas ir susikaupimas prieš Pirmąją Komuniją.

O dabar jie priima Viešpatį į savo širdį: „Šlovink Viešpatį, mano siela, ir neužmiršk, koks jis geras“ (Ps 103, 2)!

Tėveliai buvo įtraukti į šv. Mišių auką: vieni skaitė skaitinius, kiti nešė atnašas. Atėjus lemtingai akimirkai, vaikų veidai surimtėjo, ir jie priėmė Švenčiausiąjį Sakramentą – Dievo Kūną.

Žvelgdamas į tokį gausų tikinčiųjų būrį nejučia imi galvoti, kad žmonės (ir maži, ir dideli) ieško, prie ko prisiglausti, ieško paguodos, kažko dvasingosnio ir amžino... Net vaikams, kai jie mokėsi, kun. Vincas Kudirka buvo uždavęs klausimą, kodėl jie tiki Dievu, juk niekada Jo nematė. Žinot, ką atsakė viena mergaitė?

– Meilės irgi niekas nematė, bet juk visi ją jaučia.

Stebėdami susirinkusiųjų akis, kaip atidžiai jie klausosi, tiesiog geria Dievo žodį (vaikai šiandien – kaip niekad susikaupę), tėveliai džiaugiasi, o kai kas (matyt, seneliai stebėdami vaikaičius) net ašarą nubraukia, suprantame, kad tai svarbus įvykis tiek vaiko, tiek šeimos gyvenime.

Netrukus po šv. Mišių, kartu su kunigo palinkėjimu kiekvienam vaikui, priėmusiam Pirmąją Komuniją, buvo įteikti pažymėjimai. Prisiminimui visi nusifotografavo prie altorjaus.

Šventės pabaigoje pirmosios grupės vaikai nuo bažnyčios apžvalgos aikštelės paleido į orą balionus, kuriose buvo įprasmintos jų svajonės ir norai. Koks nenusakomas pojūtis, kokia palaima ir atgaiva. Tegul niekada neapleidžia tas jausmas, kad esame mylimi ir reikalingi. Dėkojame Viešpačiui, kurio ranka dosni, gera ir rūpestinga.

Birutė Vasylienė

Iškilmingas Dieviškosios Jėzaus širdies Pranciškonų kongregacijos 80-mečio minėjimas

Šių metų birželio 11 d. į mažąją Prisikėlimo bažnyčią gerokai prieš 17 val. rinkosi iškilmingai pasipuošusios sesės pranciškonės ir parapijos tikintieji. 16.45 val. sesės vienuolės skaitė liturgines valandas – Vakarinę. 17 val. prie altoriaus atėjo iškilminga procesija: mons. V. Grigaravičius, kun. V. Birjotas (Švč. Jėzaus Širdies parapijos klebonas), kun. Valdemaras Michalowskij OFM, tėvas Severinas, pranciškonų vienuolyno diakonas. Procesiją vainikavo vyskupas Jonas Ivanauskas ir visus laiminantis apaštalinis nuncijus arkivyskupas dr. Luigi Bonazzi.

Vyskupas J. Ivanauskas tarė sveikinimo žodį ir paskelbė šių šv. Mišių intenciją: kad Dievo Motina Marija globotų ir saugotų pranciškonų kongregaciją, už mirusias seseris, už pašaukimus į vienuolinį gyvenimą. Jis paprašė arkivyskupą dr. Luigi Bonazzi vadovauti šv. Mišių aukai. Nuncijus atsiprašė, kad nemoka laisvai kalbėti mūsų gražia kalba, todėl itališkai tarė sveikinamąjį žodį, padėjo vyskupui Jonui ir mūsų klebonui už šiltą priėmimą. Jis pakvietė gerai išgyventi Eucharistiją, kuri yra padėka. Mes ne visada žinome, už ką dėkoti, tačiau Viešpats visada žino. Todėl prašykime,

kad Jis padėtų gražiai padėkoti už kongregaciją Lietuvoje įkūrėją Motiną Augustiną.

Šv. Mišių auką nuncijus aukėjo lietuvių kalba, tai jaudino ir džiugino. Homiliją nuncijus pradėjo sakydamas, kad Švč. Jėzaus Širdies kongregacijos Lietuvoje 80-mečio minėjimas yra labai graži šventė. „Manau sesuo Ona Galdikaitė – Motina Augustina klausė: „Kas yra Jėzaus širdis? Kokie Jos troškimai, kokia Jos valia?“ Bent jau vieną atsakymą girdėjome Evangelijos skaitiny-

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

je (Lk15,3-7): Jėzaus Širdies didžiausias troškimas ieškoti tai, kas prapuolė. Kur yra tas, kuris pametė tiesų kelią, nuklydo? Prie šito žmogaus krypta Dievo meilė,“ – kalbėjo nuncijus. Toliau jis sakė, kad priešingai negu žmogus, kuris ne taip darantį pasmerkia, atstumia, Jėzaus eina ieškoti pasiklydusių ir nenurimsta tol, kol nesuranda, nepadaeda atrasti ramybės, pasitikėjimą Dievu. Toks turi būti ir mūsų gyvenimas. Jei matome atstumtą, visų užmirštą, pasmerktą, toks žmogus turi patraukti mūsų dėmesį, ir turime kaip Jėzus padėti jam. Dievas ne tik myli savo tautą, bet ir auklėja. Viešpats atsiuntė savo sūnų, kad Jis mokytų, kaip reikia gyventi. Jėzus mokė, kad gyvename tada, kai dovanojame, kai mylime vienas kitą, galvojame ne tik apie save, bet ir apie kitus. Prieš 80 metų Ona Galdikaitė, kuri vėliau tapo Motina Augustina, suprato, kad gyvenama tik dalijant save. Ji tapo ženklu Dievo, kuris myli ir auklėja savo tautą. Ji suprato, kad reikia iėiti į Dievą, gyventi Dieve. Dievas yra meilė, todėl kas pasilieka meilėje, pasilieka Dieve. Dievas mumyse gali save parodyti per didelius dalykus, kuriuos Jo valia darome. Tam tikru būdu Švč. Jėzaus Širdis gyvena mumyse ir duoda jėgų padėti tiems, kurie paklydo, kuriems kažko trūksta, kurie skursta ne tik materialiai, bet ir dvasiškai.

Baigdamas nuncijus palinkėjo, kad kiekvienas taptume Dievo įrankiais. Turime išeiti iš bažnyčios įsitikinę, jog Švč. Jėzaus Širdis duoda mums jėgų, kad galėtume atrasti apleistuosius, vienišus ir taptume jiems Dievo ženklu.

Baigiantis šv. Mišioms, klebonas mons.

Vyt. Grigaravičius padėjo nuncijui už atvykimą, už šv. Mišių auką, įteikė diską, kuriame anglų k. įrašyta knyga apie mūsų bažnyčią.

Po palaiminimo prieš altorių išsirikiovo D. Katkaus vadovaujamas Šv. Kristoforo kamerinis orkestras, J. Naujalio „Malda“ pradėdamas koncertą. Po šio kūrinio Dieviškosios Jėzaus širdies pranciškonų kongregacijos generalinė vyresnioji sesuo Leonė Anastazija Jakutyte perskaitė pranešimą apie šios kongregacijos įsteigimo Lietuvoje pradžią ir gyvavimo istoriją. Pranešimo intarpus lydėjo G. F. Hendelio, E. Grigo sakraliniai kūriniai.

Maestro D. Katkus pasidalijo prisiminimais, kaip vaikystėje lankė sovietmečio laikotarpiu vienuolyno patalpose įsteigtą vaikų darželį, kuriame nuoširdžiai dirbo sesės vienuolės. Jos mokė, kaip paimti šaukštą, kaip naudotis peiliu ir šakute, kaip gražiai nečepsinti valgyti, išmokė skaityti ir rašyti. Jis prisiminė koplyčią, kuri dar nebuvo sunaikinta: ten sesės vienuolės nuveddavo vaikus, mokė maldų. Maestro į atmintį įstrigo ir didžiuliai gėlynai, kuriais rūpinosi sesės.

Po K. Nilsono siuotos prisiminimais dalijosi mons. V. Grigaravičius. Jis 1964-65 m., dar būdamas mažiukas, buvo atvežtas iš Jonavos į šiame pastate įkurtus vaikų namus. „Kai 2002 m. atsikėliau į Kauną ir sesutės pakvietė į vienuolyną, tai beveikščiojant kažkas artimo ir pažįstamo padvelkė iš praeities, – kalbėjo monsinjoras. – Tada aš paklausiau seselių, ar čia seniau nebuvo vaikų namai?“ Jis prisiminė, kas buvo visiškai išblėsę iš atminties: didžiulį kiemą, kuriame dažnai stovėdavo didžiulė mašina, kuriai išvažiuavus pasklisdavo benzino kvapas, ir

jie, vaikai, bėgdavo gaudyti šio kvapo. Taip pat liko atmintyje, kaip jam, visų mažiausiam, liepdavo valgyti košę, kad greičiau augtų, tačiau ši košė būdavo su mėlynėmis, todėl negražiai atrodydavo ir nesinorėjo jos valgyti.“ Monsinjoras prisiminė ir vasaras Kleboniškyje, kur iki rudens išveždavo visus vaikus. Skaudžiausias vaikystės prisiminimas – išsiuntimas į Marijampolės vaikų namus. Tai buvo viena didžiausių traumų. Toliau monsinjoras tęsė:

– Dabar kiekvieną antradienį su džiaugsmu einu į šiuos namus aukoti šv. Mišių ir kiekvieną kartą atėjęs mintyse sakau: „Čia tavo namai.“ Šiuos namus, manau, visą laiką lydi Dievo apvaizda. Čia sesutės meldžiasi ne tik už vienuoliją, bet ir už visą Bažnyčią, Lietuvą. Čia dabar susirenka gatvės vaikai, jie mokomi gyventi, čia randa meilę, šilumą.

Priminęs, kad jubiliejus – tai gerų, gražių darbų apvainikavimas, monsinjoras padėjo maestro D. Katkui už muziką, kuri padeda nusiraminti, išgyventi džiaugsmą ir todėl galime pasakyti: „Kai gera gyventi Lietuvoje“.

Po V. A. Mocarto F-dur divertimento Aušra Eidukaitytė perskaitė Krašto apsaugos ministrės R. Juknevičienės sveikinimą, padėjo sesėms už maldą, šilumą ir meilę.

Koncertą orkestras baigė sesers Virginijos giesmių motyvais. Visiems orkestro dalyviams ir jo vadovui sesės įteikė po rožę bei knygą „Sesuo Ada“ ir pakvietė visus į vienuolyną arbatos puodeliui.

Toks šiltas ir jaudinantis buvo šis vakaras, pakvietęs padėkoti Dievui už gausias Jo malonės dovanas, kad mūsų tautoje gyvuoja meilė ir gailėstingumas nepaisant viso pasaulio iššūkių.

Rima Lipšienė

Sekmadienio popietėje – kun. Virginijaus Vaitkaus knygos „Kodėl man?“ pristatymas

„Kodėl man?“ Taip pavadino savo pirmąją knygą vikaras kunigas Virginijus Vaitkus. Paskutinįjį gegužės sekmadienį konferencijų salėje įvyko šios knygos pristatymas. Vikaras Virginijus, kalbėdamas apie savo kūrinių, pasakė, kad jo tikslas išleidžiant šią knygą – padėti sergantiems, tiems, kurie susiduria savo gyvenime su kančia.

Kaip pabrėžė prologe autorius: „Manau, ši knyga reikalinga ir tiems, kurie susiduria su ligoniais, nes liga, kaip visuomeninė pro-

blema, daugumai kelia klausimus: Kodėl sergu aš? Kodėl man ar kodėl mano artimui tokia nelaimė?“ Epilogu kunigas Virginijus Vaitkus teigia: „Knygos žodžiai kviečia gyventi visavertį gyvenimą ir atrasti jumyse glūdintį transcendentinį tylos balsą. Knygoje minimas Jėzus, drįsčiau teigti, yra tas, kuris kalba „egzistencinę tylą“. Tikiu, kad Jis gali prakalbinti kiekvieną žmogų ir išmokyti klausyti jauno ar seno, kiekvieno jūsų aplinkoje sutikto ligonio.“

Šią knygą išgijo visi dalyvavusieji susitikime su autoriumi, o norintieji ją galės nusipirkti mūsų knygynelyje ir knygynuose. Knygą išleido leidykla „Kronta“ 2500 egzempliorių tiražu. Iliustracijos – kunigo brolio dailininko Sauliaus Va itkaus.

Neabejotina, kad ši nedidelė – tik 150 puslapių knyga – labai pravės ne vienam, gyvenime sutikusiam kančią, padės ją suprasti, padės susigyventi, išiklausyti į mintis ir gyventi visavertį gyvenimą.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis

2010 m. Liepa Nr. 91